

болка. Но не можель да се освободи. Момчето пристъпило до него и запитало:

— Кой си ти, чичо!

— Вѣтърътъ.

— А защо крещишь?

— Какъ да не крещя! Господъ ме изпрати да повикамъ облацитъ, дъждъ да донесатъ, че земята се е спекла отъ суша, а пъкъ азъ се запрѣчихъ тукъ и не мога да се освободя.

Засмѣло се момчето.

— Чакай, азъ ще ти помогна, чичо!

И то отсѣкло единия джбъ и освободило вѣтъра.

— Ей, — отдъхналь той. — Ако не бѣше ти, кой знае до кога щѣхъ да остана тукъ. Каз-

вай съ какво да ти се отплатя!

— Съ нищо — казало момчето. — Ако искашь, дай ми малко отъ твоята сила.

— На! — рекълъ вѣтърътъ и му подалъ една малка свирка. — Пази я. Ако си юнакъ и можешъ да я надуешъ, тя ще писне. Цѣлиятъ свѣтъ ще заечи, и ще се залюлѣе. Никой не ще смѣе да излѣзе насреща ти.

Пъхнало момчето свирката въ пояса си и навлѣзло още въ гората. Изведнѣжъ свѣтнало, изгърмѣло и едно дърво се подпалило. Отъ него се запалило и друго. Свѣтнала гората.

— Ей! — рекло си момчето — голѣмъ пожаръ ще бжде. Отиде гората!

И макаръ пламъцитъ да го парѣли по лицето, то се впуснало, отсѣкло запаленитъ дървета и огасило огъня.

Тогава чуло задъ себе си стъпки. Обърнало се и видѣло една стара жена съ огнени очи и желѣзна тояга въ ржка. Като чукнѣла съ тояжката, свѣтвало и грѣмвало.

— Коя си ти? — попитало смѣло момчето.

— Гърмотевизата.

— А защо си дошла тука?

— Богъ ме изпрати да опитвамъ силата и храброста на хората. Ти излѣзе смѣлъ и огаси огъня, дето го запалихъ. Искай сега каквото ще искашь. Азъ награждавамъ смѣлитъ.

Засмѣло се момчето.

— Щомъ искашь да ме на-